

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

FOR LEDERNE AF SCT. GEORGS GILDERNE

NR. 2 . ÅRGANG 1971

121376

IMPULS

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark for gildeledelserne.

Mikkel Bryggers Gade 1, 1450 Kbhvn. K.
Tlf. (01) 12 27 02. Giro 1351.

Kontortid: Mandag til fredag kl. 8,30-16,30,
lørdag lukket.

Tryk: K. Rosendahls Bogtrykkeri Akts.,
Esbjerg.
Oplag 800 ekspil.

Landsgildeledelsen:

Landsgildemester:

Overlærer Anders M. Futtrup,
Højvangs Parkvej 27, 6700 Esbjerg,
tlf. (05) 12 79 27.

Landsgildekansler:

Afdelingschef Edmund Keldsen,
Bondehavevej 27, 2880 Bagsværd,
tlf. (01) 98 57 92.

Landsgildeskattmester:

Ekspeditionssekretær Egon Munch-Pedersen,
Rørbækvej 8, 5000 Odense,
tlf. p. (09) 11 35 95, f. (09) 13 13 72.

Vicelandsgildekansler:

Direktør Inger Jespersen, Fyrrevang 62,
2830 Virum, tlf. (01) 84 63 53.

Vicelandsgildeskattmester:

Direktør Jens Jakobsen, Birkevej 15, Majdal,
7500 Holstebro, tlf. (07) 42 49 67.

☆

Redaktion:

Aage A. Jensen, Birkevej 5, Langesø,
6430 Nordborg. Tlf. (044) 5 18 96.

Lise Johnsen, Højdedraget 34,
8660 Skanderborg. Tlf. (06) 52 12 86.

Finn Brochner, Hybenvej 3, 6733 Hjerting.
Tlf. (05) 16 53 46.

☆

Stof til IMPULS bedes indsendt senest 1. nov.
IMPULS udkommer næste gang ca. 1. dec.

Dette nummer indeholder

Side 3:

Lederen opfordrer til, at landsgildetinget – årets største begivenhed – afvikles i den ånd, der bør fordres ved en sådan lejlighed.

Side 4:

Landsgildemester A. M. Futtrup giver gode råd om inspiration hentet fra bøgerne.

Side 5:

I brevkassen »KOMMUNIKATION« er der kritik af IMPULS – og der stilles spørgsmål og spørges om råd.

Side 6-7:

Den faste rubrik »STOLEN« er denne gang overladt til Mogens Dyre, som fortæller om sine erfaringer med gildemestertaler.

Side 8-9:

De fleste gilder kender begrebet »den døde klump«. Knud V. Johansen, Skanderborg, fortæller her, hvad han mener, man skal gøre ved klumpen.

Side 10:

Korpschef John Grevy, DDS, har stillet sig til rådighed ved dette nummers interview. Det drejer sig om økonomi og internationalt samarbejde. I. E. Wessel-Tolvig er pennefører.

Side 11:

IMPULS giver sig ikke af med referater, men vi var til stede ved »TRÆF 71« og blev opmærksom på Sct. Georgsgildernes inspirationsmapper. Vi har dykket i en af dem.

Side 12:

Hvordan bærer man sig ad med at gøre et nyt gilde til et godt gilde. Herom fortæller Kirsten Hector fra 10. Ålborg i den faste rubrik »SÅDAN GØR VI«.

Side 14-15:

Redaktionen har atter været i gang med saksen, og resultatet bringes i »BRUDSTYKKER«.

DEN POSITIVE INDSTILLING

Vi er hver eneste dag ude for mennesker, der står stejlt på et krav om et eller andet, så stejlt at de næppe ænser, om det er rigtigt eller ej, om netop at fastholde sit krav for enhver pris er retfærdigt overfor den anden part eller ej.

Skrevne retningslinier, principper og lignende bruges hver eneste dag som våben i menneskenes kamp mod hinanden, men hvor ofte gør man et ophold og tænker efter, om det nu var rigtigt, var medmenneskeligt at anvende dette våben, som man gjorde?

Som gildebrødre har vi pligt til at gøre vort bedste for at gøre livet lysere og gladere for andre. Vi har pligt til at have respekt for det, der har værdi for andre, og vi har pligt til at være venlige og forstående over for andre, og dette indebærer vel, at vi ikke kritikløst kan anvende vedtægter, bestemmelser og lignende til at gøre et medmenneske forsvarsløst og derfor et let bytte for et oratorisk velbegavet menneske.

Vi bør med andre ord ikke være deltagere i det pindehuggeri, der mange gange finder sted i den offentlige debat, vi skal forsøge at være objektive og saglige med det formål at få noget gennemført, og ikke bruge paragraffer og vedtægter til at forhale stillede forslag. Hvis vi ikke kan tilslutte os et stillet forslag, må vi begrunde dette og være konstruktive, måske stille et nyt, der vil have chance for at blive gennemført.

Dette gælder ikke blot i den offentlige debat, men i lige så høj grad inden for Sct. Georgs Gilderne, i det lokale gilde, på distrikts- eller provincialplan, og det gælder ikke mindst ved landsgildetinget, hvor de stillede forslag må formodes at være fremsat i det øjemed at forbedre – ellers er der ikke rigtig nogen mening med det hele.

Lad os da vise, at vi er gildebrødre, at vi vil prøve på at handle som gildebrødre, lad os ved det kommende landsgildeting i Århus gennemføre debatten værdigt og positivt, lad os ikke kvæles i »generalforsamlingsteknik«, men gøre det til et stævne – et stævne der vil blive mindet for den positive ånd.

Kontakt

Information

Inspiration

Af A. M. Futtrup

Det var meningen, at jeg i det første nummer af »IMPULS« skulle ha' skrevet et par ord, men som bekendt: »mennesket har så mange sære ting for«, så tiden løb fra mig, og jeg nåede ikke at byde vort nye ledelsesblad velkommen.

Det beklager jeg. Jeg trøster mig med de kendte ord: Bedre sent end aldrig.

Lederen i det første nummer af »IMPULS« har på en udmærket måde gjort rede for, hvad der er bladets opgave. Der er ikke meget for mig at tilføje. Det er ikke nogen hemmelighed, at vi i mange år har manglet et ledelsesblad, og derfor har landsgildet kun opfyldt et længe næret ønske.

Jeg vil gerne på denne plads sige tak til redaktionen for beredvilligheden til at gå ind for opgaven. Den er stor. Netop derfor henvendte vi os til jer. Landsgildetinget i 1969 havde som motto: Kontakt, information, inspiration. Mon ikke det samme »slogan« vil være retningssgivende for »IMPULS«? Jeg tror på, at »IMPULS« vil blive et blad, der vil formå at give gildeledelserne den håndsækning, man længe har ventet på.

»IMPULS«s første leder sluttede med: »IMPULS« er ment som en hjælp. Alles hjælp til alle«. Ud fra dette vil jeg gerne anbefale nogle bøger, som er anvendelige, når gildemesteren skal i gang med sin krævende opgave, nemlig at udarbejde sin gildemestertale. Meget få er så geniale og så selvstændige, at man uden hjælp udefra kan sætte sig til skrivebordet og så give sig i kast med at udarbejde sin tale. Hjælpen »udefra« hentes bl. a. fra bøgernes verden.

I vores vistnok udsolgte »Vejledning for gildeledelser« står der noget om, at gildebevægelsens etiske grundlag er bygget på vore tre grundideer. Det vil bl. a. sige at »understøtte

den enkeltes stræben efter at blive en uselvsk og ansvarsbevidst borger i samfundet«. Vi skal forstå vort ansvar over for vore medmennesker. Endvidere må det at være gildebror få konsekvenser i vores »daglige færd«. Konsekvenser for vor næste.

Etik er mange ting. Prøv bare at læse Salmonsens, den store. Her findes ikke mindre end 18 spalter. I almindelig forstand har etik noget at gøre med ens omgang med andre mennesker. Det har også noget at skaffe med »for-dring«. K. E. Løgstrup har skrevet en bog, der bærer navnet: »Den etiske fordring«. Måske vil denne bog falde enkelte gildemestre for »tung«, men jeg tror alligevel, der er visse afsnit i bogen, der kan give »stof« til en gildemestertale. Erich Fromm har bl. a. udgivet to bøger, som jeg vil tro, de fleste kan få noget ud af. Den ene hedder: »Menneskets hjerte, dets enestående evne til godt og ondt«. Den anden: »Kunsten at elske«. Misforstå nu ikke en sådan titel. I forordet til sidstnævnte bog hedder det bl. a.: Bogen »ønsker at overbevise læseren om, at alle hans forsøg på at øve kærlighed er dømt til at slå fejl, hvis han ikke mere aktivt prøver på at udvikle hele sin personlighed, så han når frem til en skabende indstilling, og at man ikke kan opnå tilfredsstillelse i sin individuelle kærlighed uden evne til at elske sin næste, uden sand ydmyghed, mod, tro og selvdisciplin. I en kultur, hvor disse egenskaber er sjældne, vil man kun i sjældne tilfælde opnå evnen til at elske. Man kan blot spørge sig selv, hvor mange mennesker man kender, der virkelig kunne elske«.

En gildemestertale om etik skulle nødtigt ende i moralisering. Er man ved at falde for en sådan fristelse, vil følgende af Jak. Knudsen være gavnlige:

»Ingen har myndighed til at moralisere, ingen har ret til at kræve en god gerning af andre mennesker, uden den, som først har gjort godt imod dem. Vorherre Jesus havde ret til at kræve det gode af mennesker, thi han ofrede sig selv for os – og dog, med hvilken langmodighed kræver han det ikke? – Forældre kan moralisere for deres børn, således at det bærer frugt, hvis de da ellers virkelig har gjort deres børn godt. Men fremmede har hverken ret eller magt dertil«. (Livsfilosofi, side 73).

Jeg er af den opfattelse, at en gildemestertale nu og da skal beskæftige sig med de 3 grundideer, men de skal tolkes sådan, at de bliver nærværende for vor tid. Bøgerne, som jeg har omtalt, har været en god håndsækning for mig.

Op så mange gode ønsker for »bøvlet« med jeres gildemestertale.

Kommunikation: — — — — —

Denne rubrik er dels beregnet til at spørge ældre og erfarne kolleger i gilde-, stads-, distrikt- eller provincialledelser landet over til råds i administrative spørgsmål, men ikke mindst for at kunne få tips og vejledning til gildemestertaler, ideer til gruppearbejde eller til en praktisk opgave.

Der er imidlertid også mulighed for at spørge landsgildeledelsen direkte, ligesom der er lejlighed til for landsgildeledelsen til at bringe meddelelser til gildeledelserne landet over eller at svare på spørgsmål.

Kort sagt: her er det muligt at spørge om alt – og forhåbentlig få svar. Det er tilladt at være anonym, hvis man har lyst til det.

Til hvad nytte?

Hvad vil I egentlig med sidste nummers bagside »Brudstykker« – det er jo bare citater, som man kan hente i en bog. Er det ikke for dyrt at bruge en hel side til det?

FRA INDIL FLERE LÆSERE

SVAR:

Redaktionen syntes egentlig, meningen med »Brudstykker« måtte være tydelig nok. Et af forslagene til rubrikken for den side var »til tanke og tale« for at henlede opmærksomheden på, at det ikke bare var noget, man lige skulle »flyve« igennem – men vi droppede den rubrik, fordi vi syntes, det var at skære tingene for meget ud.

Men prøv at tage brudstykkerne frem i en rolig stund – de kan hver især bruges som grundlag for en gildemestertale, og når vi henter så mange citater fra bøgerne er det naturligvis for at prøve at ramme så mange som muligt på noget, der kan sætte gang i tanken og give stof til den næste tale fra højbordet.

Aforismerne har to formål i bladet. For det første skal redaktionen være så frimodig at indrømme, at de skal fylde de opståede huller op. For det andet ligger der i aforismerne en rig inspiration, og de aforismer, IMPULS bringer,

er ikke valgt efter de forhåndenværende som princip. Der lægges faktisk et ret stort arbejde i udvælgelsen.

Hvor finder jeg stof?

Det første problem man støder på, når man er indsat som gildemester, er den første gildemestertale. Man har sikkert en eller anden idé, men at føre den ud i livet viser sig ikke at være så let. Man finder noget frem fra »Vejledning for gildeledelser«, eller man læser B.-P., men det var ikke lige det, man havde haft i tankerne. Hvad gør man så?

»SYDJYLLAND«

Kan man forberede sig?

Vi har i vort gilde forsøgt at skabe den tradition, at gildekansleren i de fleste tilfælde efterfølger den afgående gildemester. Kan nogen give mig en idé om, hvordan jeg kan forberede mig på den forestående opgave, idet det ikke er så let at spørge sin gildemester, hvordan han gør det. Er grundkursus og »Gildernes Højskole« nogen hjælp til at forberede sig?

»KANSLEREN«

Vedtægter for enkeltgilder og juridiske problemer!

I tidligere love fandtes der et sæt standardvedtægter for enkeltgilder, men i de nugældende love findes ingen anført. Da det efter min formening er nødvendigt for et gilde at have et sæt vedtægter som grundlag for sin eksistens, spørger jeg herved, om der eventuelt i landsgilderrådet findes sådanne, idet en vis ensartethed må anses for hensigtsmæssig.

Jeg vil ligeledes gerne stille følgende spørgsmål: Er et lokalt gilde en juridisk enhed, der er i stand til at købe fast ejendom med de derpå hvilende forpligtelser? Hvis dette sker, hvorledes er da den enkelte gildebror forpligtet? Er der mulighed for at begrænse den økonomiske forpligtelse til de gildebrødre, der er med til at bestemme købet, og som frivilligt går ind på at overtage forpligtelsen?

CHR. HANSEN,
Nordborg-gildet.

STOLEN

I dette nummer er »STOLEN« blevet overladt til Mogens Dyre, som her fortæller om sine erfaringer med hensyn til at holde gildemestertalen, så den får betydning og fænger.

Kære KAJ KORUP!

Det glædede mig meget at læse din artikel i Sct. Georgs Gildernes blad »IMPULS«.

De råd, du giver, og den erfaring, du stiller til rådighed i dit indlæg, kan jeg være meget enig med dig i, og jeg finder det derfor værdifuldt, at det stilles til rådighed for andre, ikke mindst mindre erfarne gildemestre.

Din systematiske behandling af stoffet og dine meget personlige råd og erfaringer virker i sig selv som en fin model for, hvordan en henvendelse til gildebrødre kan gøres. Det er næsten en slags »gildemestertale« til gildemestre.

Jeg kunne have lyst til på mange punkter at bakke dit indlæg op, men synes egentlig det står så godt for sig selv, at opbakning ikke vil gavne. Jeg kunne derimod føje til, på hvilken måde jeg har fundet, at en gildemestertale kan virke særlig inspirerende på gildebrødre og hertil føje nogle almindelige betragtninger, som også nok kan være til nytte.

Med venlig hilsen
MOGENS DYRE

Hvis gildemesteren har nogle favoritemner eller kulturelle hobbyområder, har han nok at øse af, og det er da nærliggende og fristende at udnytte denne ekspertise, men erfaringen viser, at en samvittighedsfuld gildemester, der ønsker at forberede en god gildemestertale, i langt de fleste tilfælde, og især i begyndelsen, overvurderer gildebrødrene. – Dette lyder overlegent, men er det ikke, for i bestræbelserne på at fremkomme med et godt indlæg prøver man måske at undgå almindeligheder, undgå ting, der kan virke banalt, og man bestræber sig for virkelig at føre kvalitet og højde ind i billedet. Man ængstes for ikke at kunne give fuld valuta for den opmærksomhed, som gildebrødrene viser gildemestertalen. Alle disse forhold medfører, at gildemesteren måske utilsigtet lægger afstand mellem sig selv og gildebrødrene med fare for, at indlæggets højdepunkter og konklusioner går tabt for de fleste.

Mogens Dyre.

Jeg tror snarere, man skal prøve at forestille sig 3-4 nyoptagne gildebøddere, som gildemesteren erindrer, og forberede sin gildemestertale som en direkte henvendelse til disse. Det kunne synes, som om man derved undervurderede resten, men erfaringen viser, at dette ikke er tilfældet.

Hvad selve indholdet i øvrigt angår, bør det være præget af opfattelser, af stemninger, begivenheder og oplevelser, som gildemesteren selv har taget aktivt del i, således at han er i stand til at udtrykke egne følelser og reaktioner snarere end at citere andres. Det er væsentligt, at det er dagligdags problemer, der behandles i talen, og det er væsentligt at erindre, at denne problembehandling foregår i en særlig afslappet og forventningsfuld, men alligevel forpligtende atmosfære.

Ved at omtale forhold og opfattelser, som gildemesteren selv har følt, vil han meget nemt få resonans hos sine tilhørere, der efter al sandsynlighed selv har været ude for lignende, ofte uden at skulle beskrive det bagefter. Ved

at berøre sådanne forhold appellerer gildemesteren direkte til en oplevelses- og begrebsverden hos tilhørerne, som omgående oplever realiteten, og gildemestertalen bliver ikke uvirkeligheder, utopier eller andenhåndsoplevelser.

Det er min erfaring, at gildemestertaler, der holder sig til dagligdags problemer, og som appellerer til noget oplevet hos den enkelte, altid afføder frugtbare debatter og udløser adskillige gode »5 min. Sct. Georg«-indlæg ved de kommende gildebøddere, hvor gildemesteren kan glæde sig over den tankemæssige kontinuitet, der herved er opstået.

Se, ovenstående indlæg er blevet til, næsten som indlægget selv beskriver, idet Kaj Korups artikel i sidste nummer fik mig til at gennemtænke selvoplevede episoder fra min gildemestertid og beskrive disse så godt, at jeg håber, at de finder resonans hos læserne, som i større eller mindre omfang må have været i nærheden af de samme problemer.

MOGENS DYRE

Fra den første tid, jeg har kunnet skønne om godt og ondt, har jeg altid holdt tolerancen for en kristen dyd. Man kan vel tvinge mennesker til at gøre, men ikke til at tænke – man kan ved tvang kun gøre dem til øjenskalke.

Ludvig Holberg.

Stor er vanens magt, og intet menneske kan undvære den støtte, han har i gode vaners indflydelse.

D. G. Monrad.

At indrømme, man har taget fejl, er blot at indrømme, at man i dag er klogere end i går.

Lavater.

Løgner kommer halvdelen af Jorden rundt, for sandheden kan få sko på.

Moody.

Man må helst vide så lidt som muligt om de fejl, de mennesker har, som man skal tilbringe hele livet med.

Jane Austen.

En hovmodig kvinde snubler som oftest, for hun kan ikke se, hvad der ligger hende i vejen.

Kinesisk ordsprog.

Sande ord er levende væsener.

Lord Byron.

– Livet er blevet mig en besk drik, og dog skal den indtages som dråber – langsomt, tællende.

Søren Kierkegaard.

– Den, der beskylder en anden for uklarhed, skulle først se i sit eget indre, om der nu også er rigtigt lyst dér. I tusmørke bliver selv en meget tydelig skrift ulæselig.

Goethe.

Hvad er lykken? Et spøgelse, som først er, når det har været.

Søren Kierkegaard

Han var trofast, ædelmodig og brav – forudsat, at han virkelig er død.

La Bruyère.

Knud V. Johansen.

Skal vi begrave den »døde« klump?

Det mener distriktsgildemester Knud V. Johansen, Skanderborg, men forinden skal »klumpen« dog have chancen for at bevise, om den kun er »skindød«.

Har dit gilde også en »død klump«? Det har desværre alt for mange gilder, og det volder de respektive gildeledelser meget hovedbrud, hvis de da ikke ligefrem har givet op og afskrevet de pågældende som en art passive medlemmer, der blot af gammel tradition »spytter« i gildeskassen. Dette sidste er efter min mening en dårlig udgang på problemet, fordi en for stor »død klump« kan være med til at nedbryde gildemoralen. Et gilde bør være en helhed, hvor alle deler ondt og godt i lige indsats. Men hvor findes den gildeledelse, der tør luge ud i bedet og simpelt hen opfordre de alt for passive til at melde sig ud? Og ville det være rigtigt at gøre det?

Det kunne være fristende for en gildeledelse at skæve over gærden til andre organisationer som Rotary eller Round Table, hvor der stilles krav om en vis mødeprocent for at forblive i klubben. I Round Tables optagelsesritual hedder det bl. a.: »Kammeratskabet fremmes bedst ved moderne, derfor er der mødepligt til disse, og intet uden sygdom eller anden tvingende årsag fritager for denne ...«

Mødeprocenten skal være over 50.

Der er den reelle baggrund for disse krav, at når en organisation, som er ret dyr i drift – hvad gilderne efterhånden også er ved at være – er stablet på benene, og de skiftende ledelser lægger et stort og uegennyttigt arbejde i arrangementer for medlemmerne, så er det rimeligt at forvente, for ikke at sige forlange, at medlemmerne også viser interesse for sagen. Heller ikke gilderne kan være interesseret i blot at kunne fremvise et stort medlemstal, hvor selvtillidsstillende det end kan være. Vi er jo ikke missionerende – eller er vi?

Det kan vel ikke nægtes, at vi betragter Sct. Georgs Gilderne som noget andet og mere end blot en selskabelig klub eller en veteranklub for gamle spejdere, hvor vi genopfrisker glade minder. Endnu har vi med ritualerne – selv om de bliver stedse mere forfladigede – ord som klare tanker, fast vilje og ædelt sind, vi taler om idealer, hjælpsomhed, næstekærlighed, karakterstyrke – kort sagt: vi fremsætter krav, som de færreste af os vel har mulighed for at opfylde fuldt og helt.

Men alt dette til trods fremsætter vi ikke et så simpelt krav som mødepligt, ja, mange steder dårligt nok afbudspligt. Et lidt strammere greb i tøjlerne på dette punkt ville måske modvirke de »døde klumper«.

Vi når vel allesammen på et tidspunkt i livet til et gærde, hvor vi trænger til et måske endda kraftigt spark et vist sted for at komme over. Man kan køre træt i gildearbejdet efter mange års aktiv indsats, og så er det rimeligt med en pause – eller et sabbatår, som det hedder i moderne sprogbrug. Det skal være enhver gildebror vel undt, men det må forventes af ham eller hende, at han/hun så giver gildeledelsen besked om ønsket, som lige så naturligt må respekteres. Men når sabbatåret eller det angivne tidsrum er gået, må det være lige så naturligt, at den nye gildeledelse, som formentlig er kommet i mellemtiden, melder sig med det fornødne spark og siger: gamle ven, skal vi så se at komme over gærden og videre mod det næste. Måske sidder den gamle ven og venter på sparket og glæder sig til at komme i gang igen. Har gildeledelsen ligefrem en konkret opgave til vedkommende – det kan være en gruppe, som trænger til at få indblæst nyt liv –

ja, så føler han/hun måske yderligere tilskyn-
delse til at leve med igen.

Det siger en på det sidste noget efterladende
gildebror, som pludselig så sig placeret som
distriktsgildemester. Hans første selvransagen-
de reaktion var: Dit dumme svin, at du lod dig
lokke på den galej! Hans anden: Det var nu
rart at blive aktiveret igen.

Derfor gælder det for gildeledelserne om
stedse at have nogle konkrete opgaver at stille
gildebødrene overfor. Hyggemøder og kamme-
ratskabsaftener er meget godt – med måde –
dem kan vi også finde andre steder. Hygge har
kvalt mange fremskridt også i gilderne. Op-
gaverne kan ligge i deciderede arbejdsopgaver,
selv om de efterhånden synes svære at finde.
Der er dog stadig støttearbejde for spejderne
at tage fat på – de synes ofte, gildebødrene er
nogle fjerne personer. Hvor mange tropsledere
vil ikke være glade for hjælp med det admini-
strative, som er ved at vokse dem over hove-
derne. Der kan laves løb, såvel det årlige Sct.
Georgs løb som mindre trops- eller patruljeløb.
Der kan stilles instruktører til rådighed til af-
lastning for trops- og patruljeledere. I det store
og hele gør vi i gilderne alt for lidt for spej-
derne, og det er dog dér, vi skal rekruttere vore
etterfølgere.

Indadtil i gilderne har vi gruppearbejdet, som
i øvrigt udmærket kan gores udadvendt – bl. a.
mod spejderne. Hver gruppe kan f. eks. »adop-

tere» en spejderpatrulje, som den med mellem-
rum mødes med, og hvor medlemmerne på skift
assisterer patruljelederen med programlægning
og andre opgaver. Hvilken kontakt vil det ikke
give mellem unge og ældre, mellem spejderne
og gildet – den kontakt, som vi taler så meget
om, men gør så lidt for.

Også med hensyn til gruppearbejdet bør
gildeledelserne stramme tøjlerne og vise lidt
mere diktatorsind, hvis ikke medlemmerne selv
kan tage sig sammen. En gildeledelse kan ikke
alene aktivere alle medlemmer, så lidt som en
tropsleder alene kan aktivere alle spejderne.
Derfor skabte Baden-Powell patruljesystemet.
Hvorfor svigter så mange gilder Baden-Powells
idé dermed?

Lad mig sluttelig vende tilbage til spørgs-
målet i indledningen: Ville det være rigtigt at
afskaffe den »døde klump« ved simpelt hen at
relegere den? I den yderste konsekvens mener
jeg ja, men forinden bør dog fra gildeledelsen
ske personlig henvendelse til hvert enkelt af
ligene. Måske er de kun skindøde. Måske væl-
ger de at tage billetten endeligt, men måske
lader de sig genopvække. Og måske kan deres
eventuelle sidste ord bidrage til en måske nød-
vendig selvransagelse hos gildeledelsen.

Det er årets gang i naturen, at dødt væv avler
nyt liv. Det kan måske også blive det i gilderne,
hvis vi tager hårdt fat om den nælde, der hed-
der den »døde klump«.

KNUD V. JOHANSEN

Den gode stil beror hovedsagelig på, at man
virkelig har noget at meddele.

Schopenhauer.

Frie mænd lader sig ikke true.

Cicero.

Vi er så vante til at spille komedier for andre,
at vi til sidst spiller komedie for os selv.

La Rochefoucauld (1613–1680).

Det er bedre at spørge to gange end at fare
vild én gang.

Dansk ordsprog.

Æren er kunstens drivfjeder.

Cicero.

Det er bedre at udrette den ringeste ting i ver-
den end at agte en halv time for ringe.

Goethe.

Alene skaber du ingen poesi. Poesien fødes af
alle.

Paul la Cour.

Når det etiske krav bliver morallære og digtet
politisk instrument, ophører fuglene at synge
og vandet flygter fra engene.

Paul la Cour.

En god tilhører er ikke alene populær overalt,
men efter nogen tid ved han et og andet.

Det er lettere at kæmpe for sine principper end
at leve op til dem.

John Grevy.

Det europæiske samarbejde

Spejderbevægelsens europæiske samarbejde koster penge, og Sct. Georgs Gilderne er blevet anmodet om økonomisk bistand. Korpschef John Grevy fortæller i dette interview nærmere om det internationale samarbejde.

I januarnummeret af »Sct. Georg« skrev Johan Kroman om Europæisk Fællesskab, som især DDS og KFUM-spejderne ville gå ind for. I februarnummeret meddeltes det, at pigespejderne antagelig ville søge at danne en lignende organisation ved europakonferencen i Sverige.

»IMPULS« har opsøgt korpschefen for DDS, John Grevy, og spurgt, **hvordan det nu går med det europæiske fællesskab?**

Danmark har i og for sig været med længe, men i forbindelse med omorganiseringen ville vi gerne styrke samarbejdet. På det lokale plan har der jo f. eks. været mange store lejre med mange internationale deltagere, svarer John Grevy.

På de store europakonferencer viste det sig imidlertid, at Danmark havde lidt svært ved at gøre sig forståelig. Selv om deltagerne kunne gøre sig forståelig på engelsk, kunne de øvrige deltagere jo ikke læse vore bøger og øvrige publikationer. Der forelå for korpsene to muligheder: Vi kunne opfordre til kontakt mellem troppe fra de forskellige lande, eller vi kunne forholde os henholdende. Danmark har et godt navn som spejderland, og vi har synspunkter og metoder, som vil kunne tilføre fremmede spejderkorps nye værdier. Vi kunne altså sætte os ned og lytte til de andre – og der er meget at lære – eller vi kunne tage initiativet. Vi valgte det sidste, og det gik som så ofte før: Forslagsstilleren blev opfordret til at gå aktivt ind i arbejdet med løsningen af de mange opgaver, der kom op. På europakonferencen i Baden i 1970 tilbød vi at gå aktivt med, og Johan Kroman blev valgt ind i europaudvalget. Der er nu

nedsat en komité, hvis program er: Europæisk spejdersamarbejde i 1980'erne. Kroman er også formand for programkommissionen.

Jørgen Guldborg Rasmussen er sekretær i Europæisk Region i Geneve. Henning Mysager er skandinavisk repræsentant i den europæiske træningsgruppe, som igen har repræsentant i verdenskomiteen. Henning har foreslået en slags europæisk Gilwell-træning.

Robert Madsen (KFUM) er med i en komité, som skal forberede »Friendship Years« for Europa. Den arbejder også med besøg af fremmede spejdere hos familier i lande, som de besøger. Han er også med i arbejdet med koordinering af den ofte meget forskelligartede hjælp til spejderarbejdet i udviklingslandene.

Ved du, hvordan det går med pigespejdernes planer om at komme med i det europæiske samarbejde?

Pigespejderne vedtog ved europakonferencen i Sverige at gå ind i en europakomité, som formentlig snart vil blive dannet. Den vil sikkert få en lignende organisation som vor.

I »Sct. Georg« for januar har landsgildeledelsen anbefalet en henvendelse fra DDS og KFUM-spejderne om at yde økonomisk støtte til det europæiske samarbejde. Hvad skal I bruge pengene til?

Hver enkelt spejder bidrager gennem sit kontingent til driften af Europa- og Verdensorganisationen samt til forskellige organisationer under Verdensorganisationen. Alle rejseudgifter til konferencerne udredes af korpsene. Det er sådan omtrent, hvad vi kan klare. Men efter-

Fortsættes side 13.

De forførte gildeledelser

Om at skaffe en værdig afløser, om ledelsesfunktioner og om at begejstre og begejstres

»Ikke alle gildeledelser gennem tiderne har røgtet deres hverv lige godt – enkelte har endog været uegnede til opgaven – ikke menneskeligt, men selve indsatsen har simpelt hen været for ringe«. Konstateringen stammer fra et indlæg om »en gildemesters funktioner« ved Erik Falkenberg – og er at læse i en af Sct. Georgs Gildernes inspirationsmapper.

Falkenberg går videre: alt for ofte har jeg været vidne til gildeting, hvor alt er beroet på tilfældigheder, og ingen får mig til at tro, at en gildebroder, der delvis tvinges og presses ind på en så vigtig post, bliver en god gildemester.

En god gildemester skabes af to ting: lyst til opgaven og støtten fra gildet, og det må være indlysende, at ingen af disse to faktorer kan være til stede, hvis det kun drejer sig om at få posten besat, fordi det nu engang er en nødvendighed, at der findes en gildemester. Ved valg af gildemester på denne måde er udfaldet på forhånd givet – det må og skal blive ham, der ikke har lært at sige nej med autoritet – ham, der ikke er kunstner på de store undskyldningers område.

For at undgå at gildeledelser og specielt gildemestre ikke er mennesker, der er blevet forført eller presset til lederrollen, foreslår Falkenberg i sit indlæg, at det må høre til de mere uofficielle gildemesteropgaver i god tid at udpege en egnet gildebroder til eventuel afløsning i embedet. (Redaktionen: som alternativ fremgangsmåde kan nævnes: kansler afløser automatisk gildemester, eller et eller flere »kronprins«-emner vælges allerede ved gildeting med henblik på skift ved næste ting).

Falkenberg anfører (i uddrag her) om gildemesterfunktioner: – Det meste af det administrative arbejde er lagt på kanslers og skattemesters skuldre. Denne arbejdsfordeling skal medvirke til, at gildemester kan få arbejdsro, så han kan koncentrere sig om gildets ledelse – uden at skulle fordybe sig i petitesseer. Til stadighed må gildemester imidlertid følge »forretningsgangen« op, så han ikke mister overblikket over gildets samlede virke – han har hovedansvaret for alt vedrørende gildets arbejde – hvor det glipper for andre, må han tage initiativ.

Gildemester må være gildets hjerne og sjæl

– han må undfange ideer og tage nyt initiativ. Som planlægger af gildets arbejde og arrangerer må han tage størst muligt hensyn til forslag fra grupperne og de enkelte gildebrodere – men det er både hans ret og pligt at afvise ideer, der strider mod den linie, han selv har afstukket for gildets arbejde.

Blandt mange andre funktioner fremhæver Falkenberg: Som leder er det gildemesterens opgave at søge de flest mulige kræfter taget i brug inden for gildet, for derigennem at opnå den højest mulige aktivisering af gildebroderne. Han må kunne inspirere og begejstre sine medarbejdere – men lige så vigtigt er det, at han selv er i stand til at lade sig inspirere og begejstre af sin opgave.

Når man slipper Falkenberg på dette sted, forestiller man sig gildemesteren som et selvcpladende fænomen, som gribes af sine egne ord og gerninger. Da dette nok ikke er tilfældet med alle gildeledelser, kunne man måske runde af med et par inspirationshenvisninger inden for gildernes egen kreds:

Sct. Georgs Gildernes inspirationsmapper: 13 mapper af forskelligt indhold, der kan rekvireres til låns hos landsgildeledelsens kontor. Eksempler på emner: »Gildehallen«, »Ridderarbejdet«, »Hjælpearbejdet«, »Broderkæder – 100 mands foreninger«, »Internationalt gildearbejde«.

Gildernes grundkursus: foregår dels som brevveksling dels med kursus i Vejle. En gildebroder kommenterede engang: ingen gildebroder bør sidde et sådant kursus overhørig, hvis han vil fornemme den virkelige grundtanke med vort sammenhold og mærke, hvor meget vi egentlig kunne udrette.

Gildernes Højskole: dels som skriftlige kvartalsbreve, dels som et weekend-højskoleophold. Kvartalsbrevene er af en sådan kvalitet, at de kan danne grundlag for debataftener inden for gildet eller på tværs af de enkelte gilder – i et højskolelaug.

Træf: en særpræget mulighed for inspiration. Som en juniordeltager kommenterede ved afrejsen: sikke skægt vi har haft det, og sikke meget vi har lært. – Ikke nogen dårlig overskrift at have på en uge af sin ferie.

SÅDAN GØR VI

Kirsten Hector er leder af et af landets nye gilder, der har haft meget stor succes fra starten. **IMPULS** har fundet det naturligt at spørge, hvorledes man bærer sig ad i 10. Ålborg.

– og hvem er så »vi«?

Vi er et meget ungt gilde – medens dette skrives omtrent 1 år gammelt – dog repræsenterende gildebrødre med levealder fra 25 til 65 år og gildealder fra 0 til 30 år. Gildets medlems-tal er forøget med 50 pct. i form af overførsler og nyoptagelser på dette år.

– Ja, men kan da vi – et så ungt gilde – ganske normalt (og gnidningsløst) udskilt fra et for stort gilde – klogt, erfarent og »bedrevidende« fortælle, hvordan »man« gør?

Nej da, det er heller ikke meningen.

Jeg kan – og vil gerne – fortælle, hvordan vi driver gildearbejde, hvorfor vi gør sådan og hvilke tanker, jeg har vedrørende gildets fremtid.

Først og fremmest prøver vi, på langt sigt, at have plan og mening i, hvad vi sætter i scene. For os er det væsentligste formål at aktivisere medlemmerne i tidens, samfundet, gildets og medmenneskelige spørgsmål. Hjælpearbejde og spejderkontakt er sekundære men naturlige led i gildets funktion.

Vi prøver at trække en koordinerende »rød tråd« gennem gildehal, gruppearbejde og gildemøde. Dette praktiseres f. eks. ved at vælge et emne – samfundsproblem, gildebevægelse, livsmønster eller lignende – og i første omgang lade det være bærende i gildehallens (gildemestertalen) forløb. Efter gildehallen uddybes emnet i form af et oplæg (ikke fra gildemesteren) samt opdeling og udlevering af underemner eller -spørgsmål til behandling (diskussion og lignende) i grupperne. Slutteligt rundes og pudses problemstillingen af i forbindelse med et gildemøde. Dette giver den enkelte lejlighed til i første omgang at fremkomme med,

eventuelt prøve, sine personlige synspunkter i en mindre og mere intim kreds. Ligesom han får mulighed for grundigt at sætte sig ind i såvel sine egne som andres indstilling til sagen. Samtidig opnår vi det, at de enkelte medlemmer er i fuld gang med problemstillingen, før den tages op i en større forsamling (hele gildet) og belyses ud fra alle de synsvinkler, den oprindeligt blev opdelt i.

Der er ikke tale om, at vi på denne måde helt og holdent fratager grupperne selvstændig udfoldelsesmulighed. I gildet som helhed er der enighed om, at gildeledelsen på ovennævnte måde må »sætte sig« på ca. (højest) 50 pct. af gruppeaktiviteten, og giver frit spil for resten.

Kirsten Hector.

Tilsyneladende – den korte »fortid« taget i betragtning – fungerer metoden mægtig godt, dvs. inspirerende, aktiviserende og til glæde for gildets enkelte medlemmer.

I øvrigt tager vi os god tid til festligt og selvsikkert samvær, og vi har mange arrangementer, hvor gildemæssigt udenforstående ægtefæller er meget velkomne.

Formålet med at »køre« en del af gildearbejdet efter ovenstående retningslinier er – som tidligere nævnt – at inspirere gildets medlemmer og få en bevidst sammenhæng i aktiviteterne.

Jeg har altid syntes, det var forkert, når gildemestertalen stod alene – uimodsagt – ubrugt. Det er på en måde for nemt og på længere sigt for uninspirerende. Endvidere har jeg aldrig kunnet forstå, hvorfor man i gilderne i så vid udstrækning bruger at hidkalde »store ånder« – kendte foredragsholdere og lignende. Det er alt for passivt – og gennemføres meget bedre gen-

nem radio og fjernsyn. Det er ikke det, vi har brug for. I gilderne repræsenterer vi alle mulige forskellige personligheder og specialister, som har så meget at sige og give hinanden, at det er rigeligt – og bedre – at bygge på, eventuelt med et minimum af hjælp udefra.

Vi har i vort gilde, på dette ene år, haft en meget stor tilgang. Jeg tror ikke for stor – endnu. Vi er dog klar over, at vi på dette område skal sætte farten lidt ned. Vi skal ikke totalt standse tilgang – aldrig sige nej – men prøve på hele tiden at få tid til at følge med.

Vi skal i gildet tage os tid og have lejlighed til at lære hinanden at kende. Gildets arbejde skal altid bygge på vore egne medlemmers udfoldelsestrang, vi skal stille efter, hver gang vi laver noget, at de enkelte får udbytte af at være med. Og vi skal komme hinanden ved.

KIRSTEN HECTOR,
10. Aalborg.

Det europæiske samarbejde

Fortsat fra side 10.

hånden som vi får medlemmer i flere og flere faste udvalg og Sub-committees, stiger rejsevirksomheden. Det er ikke ualmindeligt, at der holdes 4-6 møder i hver komité pr. år, og de holdes ikke alle i Danmark eller i nærheden. Vi vil meget gerne være med i dette arbejde, men rejseudgifterne er en meget stor post for fællesrådet. Vi kan heller ikke så godt pålægge komitémedlemmerne at afholde udgifterne selv. Reglerne siger, at de enkelte medlemslande selv må afholde udgifterne for deres delegater. Derfor har vi bedt om hjælp til dette arbejde. Sct. Georgs Gilderne er selv meget interesseret i internationalt arbejde, og vi mente derfor, at der blandt gildebrødre måtte være interesse for at hjælpe os. Vi sendte derfor en anmodning til landsgildeledelsen om støtte. Landsgildeledelsen havde ikke selv de fornødne midler, men opfordrede alle landets gilder til at støtte arbejdet. Vi anser en styrkelse af det internationale samarbejde mellem spejdere for meget vigtig, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at opfordre gildeledelserne i alle landets gilder til at hjælpe os økonomisk. Det drejer sig formentlig om ca. 10.000 kr. årligt for vort vedkommende, og pigespejderne skal formentlig

bruge et lignende beløb, når de nu snart kommer i gang. Gilderne har jo for nylig afsluttet et hjælpearbejde i Etiopien. Der var måske en mulighed for at overføre i hvert fald en del af denne hjælp til os – gerne på skandinavisk basis – vi driver for en stor del arbejdet i skandinavisk regi. Jeg fortalte dig før om Henning Mysager, som er skandinavisk repræsentant i træningsgruppen. Vi ville som sagt være meget glade for bidrag – store som små – som kan sendes til landsgildets girokonto 1351, mrk. »Europæisk Fællesskab«.

Har du ellers nogen nyheder?

Vi har indgivet tilbud om at afholde en skandinavisk jamboree i 1975, og jeg går ud fra, at vi får den. Den skal i givet fald afholdes i Norge, og konferencen bliver i København. Vi vil i udstrakt grad gå ind for Home Hospitality, så de mange fremmede spejdere kan træffe skandinaviske familier, når de i anledning af jamboreen kommer herop. Men alt det vil vi høre mere om, når Johan Kroman kommer hjem fra jamboreen og konferencen i Japan.

I. E. WESSEL-TOLVIG

Ingen idealisme

Gud er ikke i Himlen, men i den sølle fyr, der taler med dig netop nu. Kristus er legemliggjort i denne døgenigt, denne tyv, denne løgner. Guds ære er legemliggjort i dig, der læser, og i mig, der taler.

ABBE PIERRE

Det provinsielle menneske

At være et provinsielt menneske vil ikke sige at bo i provinsen. Det provinsielle har ingen fast bopæl. – Det provinsielle er på grund af åndelige forkrobninger at være på afstand af oplevelser, fordi oplevelserne – for eksempel på grund af økonomi eller afstand – ikke byder sig til, eller fordi man selv har mistet evnen til at modtage noget friskt og nyt.

Det provinsielle er en kikkert, der vender den forkerte vej, så man ser alting småt.

Det provinsielle er et nydelsens evangelium. Ikke at engagere sig, ikke at gå ind i en sag, bare nøjes med at kræve ind.

At være provinsiel er en måde at holde hinanden nede på. Som i Aksel Sandemoses Jante.

Udover, hvad vi sædvanebestemt regner for det provinsielle, findes der en provinsialisme, som gror dag for dag. Det er dyrkelsen af fagbåse. – Det er det provinsielle, som hver af os bygger op omkring os, en mur af ekspertise, en mur af faglighed og ensidighed.

»Hvad skal vi med Danmark?« af
POUL ERIK SØE

Din egen styrke

Du skal ikke stræbe efter at være stærk alle vegne. Du skal ikke søge en fuldkommenhed, der er dig nægtet, men at det ene ord, der er dit, falder så rent og oprigtigt, at det er i stand til at bære udeladelsen af alle andre.

PAUL la COUR
i »Fragmenter af en dagbog«.

De forfærdelige frø

Nu var der på den lille prins' planet nogle forfærdelige frø. Det var baobab-frø. Hele jordbunden på planeten var befængt med dem. Og nu er det sådan med baobab-træer, at dem kan man ikke slippe af med, hvis man er for længe om at give sig i kast med dem. De breder sig over hele planeten, de gennembror den med deres rødder. Og hvis planeten er for lille, og der kommer for mange baobab-træer, så sprænger de den.

ANTOINE de SAINT EXUPÉRY
i »Den lille prins«.

Trivsel og tabere

... Trivsel er noget, ordentlige mennesker har krav på, for ellers kan vi jo ikke fungere, det vil sige være tilstrækkelig effektive i produktionen og have det rart i fritiden. En social taber kan ifølge sagens natur ikke med rimelighed forlange eller forvente at opnå trivsel.

Ja, hvorfor egentlig ikke?

Hvorfor har den, som er utilstrækkelig understøttet til at leve op til dette samfunds normer, mindre behov for eller ret til et godt liv, til tryk og trivsel?

Det er dog kun et postulat, et overtaget postulat fra en tid, hvor man var for fattig og for uvidende til at yde de svage nok til at være glade ved livet. Der er jo mange mennesker, som skal leve livet uden de normerede former for adfærd og oplevelser. Fysisk og psykisk handicappede mennesker. Hos nogle medfødte eller indbygget, hos andre erhvervet gennem opdragelse, som følge af ulykker, eller som spildprodukt af et samfundsmaskineri, som de ikke kunne klare, evt. et uddannelsessystem, som de ikke kunne klare.

Det forfærder os særligt, at der er så mange unge blandt de sociale tabere, og flere og flere synes der at blive. Ja, men det er der altså, og det betyder, at de har så mange flere år, hvor også de som tabere trods alt har ret til et godt liv.

OTTO KRABBE
i »Kan folkestyret styre 70'erne?«

Gode vibrationer

For de fleste er en lykkelig tilværelse ensbetydende med at kunne give. Det skaber gode vibrationer. Det skaber kontakt.

Nogle har en naturlig evne til at give, uden at de føler det som et personligt offer. Andre må lære sig kunsten. Det som gives er ikke nødvendigvis håndgribelige ting. De kosteligste gaver er at give noget af sig selv, sin tid, sine tanker og sin omhed.

KAJ LUND
i »Horisont«.

Kunsten at lede

Menneskeheden har haft visdom nok til at skabe videnskab og kunst. Hvorfor skulle den så ikke være i stand til at skabe en retfærdighedens, broderskabets og fredens verden? Menneskeslægten har avlet Platon, Homer, Shakespeare og Hugo, Michelangelo og Beethoven, Pascal og Newton – alle disse menneskelige helte, hvis geni alene består i kontakten med fundamentale sandheder, med universets inderste væsen. Hvorfor skulle da ikke den samme slægt avle de ledere, der var i stand til at føre den frem til de former for fællesliv, der er nærmest beslægtet med universets liv og harmoni?

LEON BLUM

De elementære glæder

... Man gør ikke noget for dets egen skyld: man læser, ikke for at blive underholdt, men for at blive klogere, man går til cocktailparty ikke for at hygge sig i selskabet, men for at træffe mennesker, der kan blive nyttige forbindelser. På den måde har man på fornemmelsen, at man ikke bruger tiden til unyttigt tant og fjas.

Når man kræver en større intensitet i sine fritidssysler og vil anvende en større mængde goder pr. fritidstime, går det ud over de »elementære« glæder, hvor det er den personlige indsats og ikke så meget pengene, der er afgørende. Det er bordets og sengens glæder og – i bred forstand – de kulturelle sysler, der bliver ramt.

Der bliver altså gennem teorien om den knappe fritid kastet nyt lys over kritikken af det materialiserede samfund, hvor man går glip af de essentielle ting, den kritik som gamle reaktionære og unge oprørere er enige om.

UFFE JACOBSEN
i »Kan folkestyret styre 70'erne?«

Mennesket og samfundet

... Mennesket er blevet mere bevidst end nogen sinde om sin afhængighed af samfundet. Men denne afhængighed opleves ikke som et virkeligt aktiv, men snarere som en trussel mod medfødte rettigheder. Yderligere er den enkeltes stilling i samfundet sådan, at de egoistiske træk i hans adfærd stadig understreges, mens de sociale, der af naturen er svagere, efterhånden går til grunde. Ligeegyldigt hvad deres stilling er i samfundet, lider alle mennesker af denne udartning. Idet de ubevidst er fanger i deres egen egoisme, føler de sig usikre, ensomme og berøvet den naive, enkle og uforkvælede livsglæde. Mennesket kan kun finde mening i livet, kort og farligt som det er, ved at vi sig selv til samfundet.

»Why Socialism«, Monthly Review, 1949:
A. EINSTEIN

Fremskridtets forudsætninger

Skal man nå nogen vegne, må man selvfølgelig dele sagen op i materielt og åndeligt fremskridt, og i det kvantitative og det kvalitative. Forpagtningen af begrebet har forlængst medført, at vi straks og uvilkårligt identificerer fremskridtet som moderne foreteelse med noget materielt, pengefordeling, opfindelse, underholdning og fart (fart og fremskridt hedder en rubrik). Handsken burde naturligvis krænges om: sandt fremskridt må begynde kvalitativt, hos individer, det er det anstrengende ved det – lad os tænke på Ghandi med spinderok og ged, det mest konservative der tænkes kan – for hvis moralen ikke følger med, oplever vi kun løbskørsel.

JACOB PALUDAN
i foredraget »Hvad er fremskridt?«

Tidens ståsted

Sit rette ståsted finder man næppe i de lykkelige stunder, hvor man af glæde og skønne forhåbninger ikke ved, hvilket ben man vil stå på, næppe heller i de bedrovelige øjeblikke, hvor man er så udmattet af at arbejde forgæves på verdens frelse, at man ikke kan holde sig oprejst. Men søger man at stå med begge ben på jorden, som den tager sig ud nutildags, må man – hvis man ikke foretrækker at lade sig forvandle til en upersonlig robot – vist nok være forberedt på undertiden at komme til at stå lidt usikkert på benene.

VILLY SØRENSEN
i radioforedraget »Velfærdsstaten – og den suspenderede personlighed«.